

BIJ DE KUST
VAN HET
VERENIGD
KONINKRIJK

► CRUZ WREEF

de slaap uit zijn ogen en keek op het scherpje van zijn dunne gouden polsbandje. 05.51 uur. *Nee!*

‘Beveiliging uit. Licht aan, gedempt,’ zei Cruz fluisterend, zodat hij zijn kamergenootje niet wakker zou maken. Hij sloeg het dekbed van zich af. Snel liep hij naar de klerenkast terwijl hij zijn pyjamasje al over zijn hoofd uittrok. Doordat hij niets zag, stootte hij zijn teen tegen een stoelpoot. Hij probeerde niet te schreeuwen terwijl hij zich uit zijn pyjamasje wurmde. Cruz trok de bovenste lade open en greep naar een paar sokken. Uit de lade daaronder pakte hij een spijkerbroek en zijn favoriete SURF'S UP!-shirt. Hij hinkelde door de hut met zijn ene been in zijn spijkerbroek, toen Emmett Lu zijn hoofd van het kussen tilde.

‘Wat doe je?’ Emmett keek slaperig op zijn polsbandje. ‘De les begint nog lang niet.’

‘Klopt, maar tante Marisol vertrekt zo.’ Cruz liet zich op bed vallen zodat hij zijn andere been in de broek kon steken. ‘De helikopter komt om zes uur aan.’

‘Ik dacht dat je gisteravond al afscheid van haar had genomen?’

‘Jawel.’ Maar toen Cruz om twee uur ’s nachts wakker lag, had hij zich bedacht. Zijn vader werd vermist. Al dagenlang had niemand hem gezien of iets van hem gehoord. Tante Marisol zou naar Kauai vliegen om te helpen zoeken. Die zoektocht was het enige wat ertoe deed. Dáár

hoorde Cruz te zijn, thuis. En niet hier aan boord van de Orion, op studiereis met de eerstejaars van de Explorer Academy. ‘Maar ik wil tóch met haar mee,’ zei Cruz.

Hij zette zich schrap. Nu zou Emmett allerlei redenen opnoemen waarom Cruz moest blijven: hij zou in de problemen komen omdat hij het schip verliet; hij zou achteropraken met schoolwerk; hij zou hun volgende missie missen; hij zou Team Cousteau in de steek laten, hij zou...

‘Oké,’ zei Emmett met een krakerig stemmetje.

Abrupt hield Cruz op met zijn spijkerbroek dichtknopen. Was dat alles? Emmetts emotobril lag op zijn nachtkastje. Zonder het montuur dat zijn vorm en kleur aanpaste aan hoe Emmett zich voelde, wist Cruz niet zeker wat zijn kamergenoot dacht. Bedoelde hij ‘oké’ als in: ‘Ja, doe dat en ik steun je voor de volle honderd procent.’? Of ‘oké’ als in: ‘Doe wat je wilt, maar geloof me, het is een slecht idee.’? Cruz zag een duffe Emmett zijn emotobril opzetten. Binnen een paar seconden veranderde het montuur van simpele, limoenkleurige ovalen in donkerpaarse cirkels met roze, golvende streepjes. Yes! Hij bedoelde het eerste!

Emmett gaapte. ‘Alles ingepakt?’

‘Nee.’ Cruz ging rechtop zitten en haalde zijn sokken uit een prop. ‘Dat wilde ik doen als ik wakker was, maar mijn wekker is niet afgegaan.’

‘De wekker op je SOU-bandje? Ging die niet af? Dat kan toch niet?’

Hun Synchronisatie en Organische Uitrusting, ook wel het Sesam-Open-U-bandje genoemd, hield hun organen, gezondheid, lichamelijke beweging, hersengolven en groeipatroon bij. Er zat ook een beveiligingssysteem in het bandje, dat de explorers toegang gaf tot alle ruimtes op het schip waar ze mochten komen. Hoe kon een simpele functie zoals de wekker het dan niet hebben gedaan in zo’n technologisch hoogstandje? Behalve...

‘Kan best hoor, als je de wekker niet hebt gezet,’ gaf Cruz toe.

Emmett sloeg zijn blauw-wit gestreepte dekbed van zich af en sprong uit bed. Hij liep naar de klerenkast, trok de deuren open, pakte Cruz’ reistas van de bovenste plank en propte die vol met Cruz’ kleren. Hij graaide Cruz’ uniformjas van een hanger en gooide die

naar hem toe. ‘Bel haar maar. Ik pak je tandenborstel en zo wel in.’

Met zijn ene hand trok Cruz zijn linkersok aan en met zijn andere hand tikte hij op het communicatiepinnetje op zijn jas. ‘Cruz aan Marisol Coronado.’

‘Met Marisol.’

Hij hoorde een motor draaien op de achtergrond. O nee!

‘Tante Marisol, zit je nog steeds op de Orion?’

‘Ja, maar...’ De rest van haar zin was onverstaanbaar door het *woesj-woesj*-geluid van de helikopterpropeller.

‘Wacht! Tante Marisol, wacht op mij!’ Voor de rechtersok had hij geen tijd meer. Cruz bukte om een schoen te pakken die half onder zijn bed lag. De andere schoen lag naast de doos met zijn moeders spulletjes. Hij duwde de doos iets verder onder zijn bed, ging rechtop staan en wurmde zijn voeten in zijn sneakers.

‘Taryn vermoordt je nog.’ Emmett ritste Cruz’ reistas dicht.

Explorers mochten het schip niet verlaten zonder toestemming. Cruz had die regel al eens eerder overtreden toen ze bij IJsland lagen aange-meerd. Taryn Secliff had hem gewaarschuwd dat niet nog een keer te wagen. En het was écht geen goed idee om niet naar hun kamerbeheer-der te luisteren.

‘Weet ik.’ Cruz stak zijn arm in de mouw van zijn jas. Hij pakte zijn bijendrone Mell en liet haar in zijn jaszak glijden.

‘Dat regel ik wel. Je weet hoe Taryn is. Hard vanbuiten, zo zacht als een marshmallow vanbinnen.’ Emmett hing de tas aan Cruz’ schouder. ‘*Zū nǐ hǎoyùn*,’ zei hij. Dat was Chinees voor ‘veel succes’, wat Cruz ook echt nodig had als hij binnen vier minuten op het bovenste dek van het schip wilde zijn. Emmett hield de deur voor hem open. Zijn montuur was turkoois-geel gestreept.

‘Dank je, Emmett. Ik had zonder mijn spullen moeten gaan als jij niet...’

‘Ga nou maar!’

Cruz haastte zich langs zijn kamergenootje en sprintte door de lege gang. Hij was bijna bij de lift aan de andere kant van de gang toen hij Emmett hoorde roepen.

‘Wat?’ riep Cruz zonder achterom te kijken.

‘Ik ben vergeten ondergoed in te pakken.’

Cruz snoof en botste bijna tegen een muur op. Hij ging met een zwaai de hoek om en stormde met een rotgang de grote hal in. Snel liep hij de stuurboordkant van de grote trap op naar de lege lounge op het derde dek. Daarna nog een trap. Hij dacht dat hij iemand achter zich hoorde – waarschijnlijk een beveiliging die vond dat hij wat langzamer moest lopen. Ja, ja. Tegen de tijd dat Cruz bij de trap naar het brugdek aankwam, was hij buiten adem. Nog maar één dek omhoog. De laatste trap nam hij met twee treden tegelijk.

De patrijspoorten in de ovale uitkijkruijme keken uit over het heliplatform, een rond landingspunt met in grote letters EA erop. (Cruz wist zeker dat je die reusachtige letters vanuit de ruimte nog kon zien.) Hij kneep zijn ogen tot spleetjes tegen de felle lampen die het dek verlichtten. Hij zag een helikopter waarop EXPLORER ACADEMY stond. Achter zich hoorde hij een geluid. ‘Sorry dat ik zo hard rende, maar...’ Cruz draaide zich om zodat hij zijn achtervolger te woord kon staan. ‘Hubbard?’

‘Woef!’ antwoordde de witte West Highland Terriër, die stond te kwispelen in zijn gele reddingsvest.

Nog nahijgend zette Cruz zijn handen op zijn heupen. ‘Hoe ben je uit Taryns hut ontsnapt?’

Hubbard draaide één oor opzij, alsof hij wilde zeggen: ‘Weet ik veel!’

Super. Cruz zou nog dieper in de problemen komen als zijn kamerbeheerder wakker werd en zag dat haar hond er niet was. ‘Hubbard, ga naar het baasje.’ Hij probeerde het zo streng mogelijk te zeggen.

De kleine witte hond liet zijn kop zakken.

‘Nu.’ Cruz wees naar de trap. ‘Ga weg, Hubbard.’

Hubbard begon te janken. Cruz' hart smolt.

De helikoptermotor draaide op volle toeren. Door het raam zag Cruz dat het landingsgestel al boven het dek zweefde. Ze gingen ervandoor!

'Laat maar zitten,' zei hij tegen de Westie. 'Blijf, Hubbard. Blijf!' Cruz draaide zich weer om en rende naar buiten, naar het platform. Als hij eenmaal aan boord van de helikopter was, zou hij Emmett wel bellen om te vragen of hij de hond wilde gaan halen. 'Wacht!' schreeuwde hij naar de opstijgende heli, terwijl hij met beide armen zwaaide.

Een windvlaag sloeg hem in zijn gezicht. Keihard. Plotseling staarde Cruz de duisternis in en moest hij moeite doen om te ademen. Hij lag plat op zijn rug en de rits van zijn reistas prikte in zijn schouderblad. Het voelde alsof alle lucht uit zijn longen werd geperst. Een minuutje later lag hij nog steeds naar adem te happen toen hij een gezicht boven zich zag zweven. Tante Marisols lange, donkere haar hing langs haar regenjas met schaakbordprint. 'Gaat het?' schreeuwde ze boven het geronk van de motor uit.

Cruz probeerde antwoord te geven, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. Hij was nooit door een stier in zijn borst gestoten, maar vermoedde wel dat het ongeveer zo moest voelen. Langzaam duwde hij zichzelf omhoog. Hij pakte zijn reistas. Zijn tante hielp hem verder overeind en gebaarde naar de deur van het overdekte stuk dek. Cruz begreep het. Ze stak een vinger op naar de piloot om aan te geven dat ze zo terug was. Terwijl ze samen naar binnen liepen hoorden ze dat de helikoptermotor langzamer ging draaien.

'En wat was jij van plan?' wilde zijn tante weten toen de deur achter hen dichtviel.

'Ik... Je... We...' zei Cruz met raspende stem.

Zijn tante keek naar zijn tas en gooide die op een stoel. 'Dat kan niet missen. Je wilde met me mee.'

Hubbard dribbelde naar ze toe.

Tante Marisols mond viel open. 'En je wilde zelfs Húbbard meenemen?'

'Nee! Ik ben hierheen gerend... draaide me om... opeens was hij er ook.'

‘Dat verbaast me niets.’ Haar mondhoeken schoten omhoog, maar niet voor lang. ‘Taryn gaat je vermoorden, dat weet je.’

‘Ja, weet ik.’ Nu had ze daar twee geldige redenen voor.

De grijns op tante Marisols gezicht vervaagde. ‘Cruz, het spijt me. Maar je kunt niet mee.’

‘Waarom niet?’ Hij klonk nog steeds schor.

Ze keek om zich heen voordat ze fluisterde: ‘Je weet best waarom.’

Tante Marisol bedoelde dat hij moest blijven zoeken naar de stukken van zijn moeders formule. Cruz’ moeder werkte vroeger in de Synthesis, een geheime wetenschapsafdeling van de Society. Daar had ze een formule voor een genezend serum uitgevonden en in stukken steen gegraveerd. Cruz had inmiddels twee van de acht stukken gevonden. En dat was niet zonder risico! De mensen van Nebula (een bedrijf dat medicijnen op de markt bracht) wilden niet dat Cruz’ moeder haar serum zou ontwikkelen. Daarom hadden ze haar vermoord en nu probeerden ze alle sporen van haar formule uit te wissen.

‘Cruz, jij bent het enige wat tussen Nebula en je moeders werk in staat,’ zei zijn tante.

Cruz wreef met zijn duim over de roze geboortevlek in de vorm van een dubbele helix op zijn linkerpols. Dat deed hij altijd als iemand anders gelijk had en hij niet. Want het was waar. Petra Coronado had haar holo-dagboek zo geprogrammeerd dat het zich maar voor één persoon opende: Cruz. Alleen haar zoon kon bij de aanwijzing die naar het volgende stukje van de formule zou leiden. Dit was niet het juiste moment om een pauze in te lassen, al helemaal niet nu Nebula hem zo op de hiel zat. Wie wist hoelang Cruz nog had voor ze hem te pakken kregen?

Cruz snikte. ‘Het enige wat ik wil, is dat mijn vader wordt gevonden.’

‘Natuurlijk.’ Ze klonk wat minder streng. ‘Ik snap hoe je je voelt, Cruz. Ik voel me ook zo. Maar er wacht een heel belangrijke taak op je. Hiér. Je moet je verantwoordelijkheid nemen. En ik beloof je dat ik alles zal doen wat ik kan om je vader te vinden. Hij is en blijft mijn broer. Ik zou voor hem door het vuur gaan.’

‘Weet ik, maar...’ Hoe moest Cruz het haar nu duidelijk maken? Het

overlijden van zijn moeder zeven jaar geleden was het ergste wat Cruz ooit had meegemaakt. Maar zijn vader was er voor hem. Altijd. Zijn vader ging mee naar elke surfwedstrijd en stond hem op het strand tussen alle moeders aan te moedigen. Hij was er voor Cruz geweest wanneer hij wakker werd door een nachtmerrie. Elke verjaardag, elke feestdag en elke dag wanneer Cruz zijn moeder zo erg miste dat hij bang was dat zijn hart in tweeën zou breken, was zijn vader er voor hem geweest. En Cruz was er ook voor zijn vader geweest. Ze hadden een heel sterke band. Zelfs nu Cruz op de Orion zat, belden ze elkaar heel regelmatig. Of ze stuurden elkaar een berichtje. Maar de afgelopen dagen waren alle berichten en telefoontjes onbeantwoord gebleven. Cruz wist dat er iets heel, héél erg mis was.

‘En trouwens, ik hoopte dat jij dr. Luben zou kunnen helpen als ik weg ben...’ zei zijn tante.

‘Dr. Luben? Die van de zadenbank?’ De Britse archeoloog had de explorers een tour gegeven door de Wereldzadenbank op Spitsbergen en Cruz vond hem erg aardig.

‘Ja, hij is zo vriendelijk om op korte termijn voor me in te vallen,’ legde zijn tante uit. ‘Maar het is jaren geleden dat hij voor de laatste keer een expeditie met leerlingen leidde.’

Een expeditie!

‘Waarheen?’ wilde Cruz weten.

‘Dat eh... kan ik niet verklappen.’

‘Is het nog geheim?’

‘Niet echt. Je zult het wel horen wanneer jullie in Barcelona zijn.’

Spanje! Ze gingen naar Spanje!

‘Ik wilde dat ik je meer kon vertellen.’ Ze beet op haar lip. ‘Ik wilde dat ik méékon. Nu kunnen we nog niet samen een opgraving doen... Hoe dan ook, ik weet zeker dat dr. Luben het prima doet, maar het is wel de eerste echte archeologische opgraving voor jou en je klasgenoten. Het zou een hele geruststelling zijn als een van mijn beste explorers de man een handje zou helpen. En daarnaast is Archer een goezak. Hij vertelt me toch alleen maar wat ik wil horen – dat is echt zo’n lerarendingetje. Maar ik wil graag

weten hoe het écht gaat.’ Ze fronste. ‘Dus. Wil je dat doen? Voor mij?’

Tante Marisol vroeg hem zelden om een gunst. En aangezien het wel duidelijk was dat ze hem echt niet mee zou laten gaan, kon hij haar net zo goed helpen. ‘Oké, ik doe het,’ stemde Cruz in. ‘Maar dan moet je ook eerlijk tegen mij zijn. Ik wil weten hoe het thuis gaat. Ook al is het slecht nieuws.’

Ze slikte hoorbaar en knikte. ‘Goed. Afsproken. Geen geheimen. En nu moet ik echt gaan, anders mis ik mijn vlucht.’ Ze spreidde haar armen. Cruz knuffelde haar.

‘Het komt wel goed,’ fluisterde ze. Ze drukte een kus op zijn kruin. ‘We vinden hem wel.’

Hij hoopte het maar. Plotseling werd zijn zicht vertroebeld door tranen. Toen ze hem losliet, veegde Cruz ze snel weg.

Tante Marisol pakte haar haar bijeen en stak het in de kraag van haar regenjas. ‘Wanneer ga je het holo-dagboek openen voor de volgende aanwijzing?’

‘Morgen, denk ik. Ik wil dat Lani mee kan kijken.’ Dat had Cruz met zichzelf afgesproken: hij zou nooit zonder Lani naar een aanwijzing voor de formule luisteren. Ze zaten dan wel

11.250 kilometer en negen tijdzones bij elkaar vandaan, maar ze bleven

beste vrienden. ‘Na het halloweenfeest gaan

Sailor, Emmett en

ik met Lani sky-

pen,’ zei Cruz.

‘Ik kijk ernaar uit haar weer te zien.’ Cruz’ beste vriendin Lelani Kealoha en haar moeder zouden tante Marisol van het vliegveld halen. ‘Ik bel je zodra ik er ben.’

‘Tante Marisol?’

Met haar hand al op de deurklink keek ze om.

‘Wees voorzichtig.’

Ze schonk hem die glimlach waardoor hij zich altijd zo speciaal voelde. Zo geliefd. ‘Jij ook.’

Hij pakte Hubbard op en ging voor de middelste patrijspoort staan zodat hij zijn tante kon zien vertrekken. Terwijl ze over het heliplatform liep, blies de wind onder haar zwart-witgeblokte regenjas, waardoor hij achter haar aan wapperde als een vlag achter een racewagen. Alleen was dit niet de finish. Verre van. Cruz maakte zich zorgen. Om haar. Om zijn vader. Om zichzelf. Met zijn drieën hadden ze altijd een team gevormd. Samen konden ze alles aan, konden ze alle moeilijkheden overwinnen, maar zonder elkaar...

Cruz was nooit eerder helemaal alleen geweest, zonder een van hen in de buurt. Tot nu dan.

Hij vroeg zich af of Emmett, Sailor, Bryndis en de andere explorers zich ook zo voelden. Zij hadden allemaal geen familie aan boord.

Tante Marisol klom de helikopter in en de motor kwam weer tot leven. De propeller werd een waas. Langzaam steeg de helikopter op.

Cruz hield Hubbard met een arm vast en stak zijn hand op. Het licht op het dek was helder. Hij kon tante Marisol niet zien door de voorruit van de heli. Hij wist ook niet of zij hem wel kon zien. Toch bleef hij zwaaien, zelfs toen de heli wegdraaide en richting het oosten vloog, op Ierland af. Cruz liet zijn hand pas zakken toen het rode landingsbaken op de staart van de helikopter in de wolken was verdwenen.

De lichten op het dek dimden en de lucht verkleurde van zwart naar donkerblauw. De geur van bacon kriebelde in zijn neus. Het zou niet lang meer duren voor de andere explorers opstonden. Cruz keek naar beneden in een paar chocoladebruine kraaloojjes. Onder zijn hand voelde hij dat Hubbards hart een sprongetje maakte. Hij streek de rits van het

zakje op het gele reddingsvest van het hondje glad. ‘Het lijkt erop dat we nog met z’n tweetjes zijn, Hub.’

Het hondje stak zijn roze tong naar hem uit en begon zijn kin te likken.

Cruz hing de riem van zijn tas om zijn schouder, hield Hubbard dicht tegen zich aan en liep naar beneden om aan de dag te beginnen.